

poczatektekstu

[Sędzia sprawozdawca 00:00:00.688]

Początek uzasadnienia. Zaskarżonym wyrokiem z dnia 6 sierpnia 2018 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, w sprawie z powództwa M. K. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S. o zapłatę, po 1) Zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.147 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 5 sierpnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. Oddalił powództwo w pozostałej części. Ustalił wysokość wynagrodzenia biegłego sądowego M. L.

[f 00:00:46.662]

za wydaną opinię na kwotę 445 złotych 40 groszy, którą to kwotę nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, a szczegółowe rozliczenie kosztów procesu pozostawił referendarzowi sądowemu przy zachowaniu zasady, że powód wygrał proces w 55 procentach. Z rozstrzygnięciem tym w zakresie punktu 1 i 4 w całości nie zgodziła się strona pozwana, zarzucając wyrokowi naruszenie artykułu 233 paragraf 1 kpc przez dowolną ocenę materiału dowodowego w sprawie. Mianowicie uznanie, że wizyty psychologiczne, za które powód zapłacił 160 złotych miały związek z przedmiotowym zdarzeniem i należy się ich zwrot tytułem odszkodowania, że pomoc osób najbliższych w okresie bezpośrednio po zdarzeniu szkodowym jest równoznaczna z pomocą pracownika Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej oraz uznanie, że dla pomocy osób najbliższych oraz pracownika MOPS należy stosować takie same stawki. Naruszenie artykułu 445 paragraf 1 kc przez zasądzenie zadośćuczynienia w wysokości rażąco wygórowanej oraz przekraczającej zakres funkcji kompensacyjnej tego typu roszczenia w odniesieniu do krzywdy i rzeczywistego uszczerbku poniesionego przez powoda, mając na uwadze zadośćuczynienie już wypłacone. I w związku z tymi zarzutami wnosi się o zmianę rozstrzygnięcia w zakresie zaskarżenia przez oddalenie powództwa w zaskarżonej części i rozliczenie kosztów procesu stosownie do wyniku zweryfikowanego w toku instancji. Orzeczenie o kosztach procesu za II Instancję. Sąd Okręgowy zważył, co następuje. Apelacja jest niezasadna. Przechodząc do oceny zasadności zarzutów apelacyjnych podnieść należy, iż w pierwszej kolejności rozważeniu podlegają zarzuty prawa procesowego, ponieważ ocena zasadności naruszenia prawa materialnego może być dokonana dopiero po stwierdzeniu, że ustalenia stanowiące podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku zostały dokonane zgodnie z przepisami prawa procesowego. Nie jest uzasadniony zarzut apelacji naruszenia przez Sąd Rejonowy artykułu 233 paragraf 1 kpc. Przepis ten wyznacza ramy dla Sądu w zakresie oceny wiarygodności i mocy dowodu, która winna być dokonana na podstawie wszechstronnego rozważenia całego zebranego materiału dowodowego zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zebrane dowody i na ich podstawie dokonał trafnych ustaleń faktycznych, które Sąd Okręgowy w pełni podziela i uznaje je za własne. Wbrew wywodom apelacji, Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił charakter wypadku, zakres obrażeń powoda oraz wynikające z nich pogorszenie jego stanu zdrowia, co skutkowało powstaniem zwiększonych potrzeb po stronie powoda. W tym zakresie Sąd Rejonowy oparł się na opinii biegłego z zakresu rehabilitacji medycznej, która nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Opinia ta jest fachowa, rzetelna, w sposób jasny odpowiada na pytanie Sądu. Wynika z niej wyraźnie zakres uszczerbku powoda na zdrowiu i cierpienie w związku z wypadkiem z dnia 21 grudnia 2014 roku. Wskazać należy, że zarzut sformułowany w apelacji, co do pomocy osób najbliższych w istocie nie naruszy..., nie dotyczy naruszenia artykułu 233 paragraf 1 kpc, albowiem niekwestionowana przez pozwanego była i nie jest konieczność wymiaru opieki osób trzecich. Wynika to także z niekwestionowanej opinii biegłego. Na gruncie tego ustalenia Sąd przyjął, że powodowi należy się odszkodowanie w tym wymiarze, mimo że faktycznie opiekę świadczyły osoby najbliższe. Brak akceptacji pozwanego do zaliczenia przez Sąd do odszkodowania wysokości wynagrodzenia za opiekę nad powodem zakwalifikować należy jako zarzut naruszenia prawa materialnego artykułu 444 paragraf 1 Kodeksu cywilnego. Podobnie ocenić należy zarzut zaliczenia na poczet odszkodowania kwoty 160 złotych za wizyty u psychologa, przecież pozwany nie kwestionował ani ich odbycia, ani kosztów tych wizyt. Odnosząc się do zarzutów naruszenia prawa materialnego zauważyć należy, że apelujący zarzuca Sądowi I Instancji przede wszystkim niewłaściwe określenie kwoty należnego zadośćuczynienia i odszkodowania za wizyty u psychologa i opieki osób trzecich. Sąd Rejonowy, wbrew zarzutom apelacji, dokonał trafnej subsumpcji stanu faktycznego po przepisy prawa materialnego, a ocena wysokości przyznanych świadczeń nie jest

obarczona błędem i nie wykracza poza ramy sędziowskiego uznania oraz poza ramy określone przeprowadzonymi dowodami w sprawie. Odnosnie odszkodowania, którego podstawę prawną stanowi artykuł 444 paragraf 1 kc, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Miedzy innymi koszty leczenia, w ramach których mieszczą się dwie porady psychologa, koszt leków 60 złotych, koszt kul łokciowych 80 złotych. Wymiar pomocy osób trzecich, jakiej potrzebował powód, zostały ustalone przez biegłą, której opinii, jak już zostało wskazane, nie zakwestionowano. Pozwany zarzucając, że dochodzone żądanie, co do opieki osób trzecich nie zostało wykazane, zdaje się pomijać, że w orzecznictwie ugruntował się słuszny pogląd, że prawo do odszkodowania z tytułu korzystania z opieki osoby trzeciej nie zależy od wykazania, że poszkodowany efektywnie wydatkował odpowiednie kwoty na koszt opieki. Istotnymi jest zaś istnienie konkretnych potrzeb poszkodowanego w tym zakresie. Tak też i wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 25 maja 2010 roku sygnatura I ACA 1/10 opublikowane w L. wyrok Sądu Najwyższego Izba Cywilna z 26 lipca '77 I CR 143/77 publikowane w L.. Nie można także podzielić racji skarżącego, że przyznane powodowi zadośćuczynienie w kwocie 5.000 złotych, czyli ponad kwotę już uiszczoną w wysokości 2.000 złotych, łącznie 7.000 złotych, narusza normę z artykułu 445 paragraf 1 Kodeksu cywilnego. Sąd I Instancji trafnie, punktem wyjścia prowadzonej analizy, uczynił stwierdzenie, że celem zadośćuczynienia jest wyrównanie szkody niemajątkowej krzywdy. Zadośćuczynienie ma przede wszystkim pełnić funkcję kompensacyjną, a dla jej realizacji winno posiadać wartość ekonomiczną, w przeciwnym bowiem razie nie będzie zadośćuczynieniem odpowiednim, lecz symbolicznym. Stwierdzić trzeba, że w realiach niniejszej sprawy Sąd Rejonowy prawidłowo zidentyfikował wszystkie okoliczności istotne dla oceny rozmiaru i intensywności cierpień doznanych przez powoda w związku z następstwem wypadku z dnia 21 grudnia 2014 roku i prawidłowo je zważył w aspekcie oznaczenia należnego zadośćuczynienia. Nie pominął przy tym wielkości doznanego uszczerbku na zdrowiu. Pamiętać należy, że powód przed wypadkiem był młodym, w pełni sprawnym uprawiającym wspinaczki człowiekiem. Skutkiem niezawinionego przez siebie wypadku na trwale utracił tę pełną sprawność. Reasumując stwierdzić należy, że w świetle przedstawionych wyników kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia wszystkie z zarzutów apelacyjnych okazały się chybione i jednocześnie nie ujawniono okoliczności, które winny być uwzględnione z urzędu w toku postępowania II-instancyjnego. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy oddalił apelację, jako bezzasadną, opierając się na regulacji artykułu 385 kpc. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w odwołaniu do zasady odpowiedzialności za wynik procesu artykułu 98 paragraf 1 i 3 kpc w związku z artykułem 391 paragraf 1 kpc. Na kwotę tę złożyło się wynagrodzenie przyznane na rzecz pełnomocnika powoda, ustalone w oparciu o przepisy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości.

[(...):09:48.999]